

Баба Мецана.

На улицата се зачуха: шумъ, детски глъчъ, свирене на гждулка, бумкане на тжпанъ. Ясно се дочуваше и дрезгавъ гласъ:

„Ой, мари Мецо, Мецано!
Черно ти руно непрано,
Ще го оперемъ за сбора,
Ще го простреме на двора!“

Евгенчо затича до портата, отвори я и завика колкото му гласъ държи:

— Мечка! Мечка!

Любенъ захвърли тоягата и челика и излетѣ като стрела следъ братчето си. Улицата бѣше пълна съ дечурлига, жени, бабички. Момче циганче — черно катунарче блъскаше равномерно тжпана, и отъ време на време се плезѣше и показваше бѣлитѣ си жбѣи, за да плаши малкитѣ деца. Циганинъ, мечкаръ разиграваше мечката и припѣваше:

„Ой, мари Мецо, Мецано,
Черно ти руно опрано,
Ще те заведе на сбора,
Тамъ долу въ Стара-Загора!“

Всички тръгнаха следъ мечката. Полека-лека улицата затихна. Изгубиха се дечурлигата. Изгубиха се и Любенъ и Евгенчо. Късно вечерята чакъ тѣ се върнаха капнали отъ умора и премалѣли отъ гладъ. Като се нахраниха и си починаха, тѣ почнаха да разправятъ какъ иг-